

4-ta UPATJ Współpracować w trosce o Wspólny Dom

W encyklice *Laudato si'* Papież Franciszek przypomina nam o wspólnej odpowiedzialności wszystkich ludzi w zakresie troski o stworzenie, uważane przez wiele ludów za „matkę ziemię”. „Ta siostra protestuje z powodu zła, jakie jej wyrządzamy nieodpowiedzialnym wykorzystywaniem i rabunkową eksploatacją dóbr, które Bóg w niej umieścił. [...] Z tego względu wśród najbardziej zaniedbanych i źle traktowanych znajduje się nasza uciskana i zdewastowana ziemia, która «jęczy i wzdycha w bólach rodzenia» (Rz 8, 22)”.

Szkoda wyrządzona ziemi jest równocześnie szkodą wyrządzoną najbardziej podatnym na zranienie, jakimi są tubylcze ludy, zmuszone do emigrowania, wieśniacy oraz mieszkańcy miejskich peryferii. Zniszczenie środowiska, jakie się dokonuje w panującym systemie ekonomicznym, wyrządza międzypokoleniową szkodę, ponieważ dotyka nie tylko mieszkańców ziemi – w sposób szczególny młodych – ale warunkuje również i wystawia na ryzyko życie przyszłych pokoleń.

Biorąc pod uwagę to, kim jesteśmy i jakimi dysponujemy środkami, chcemy **współpracować z innymi w budowaniu alternatywnych wzorców życia opierających się na poszanowaniu stworzenia i na zrównoważonym postępie zdolnym do wytwarzania dóbr, które sprawiedliwie rozdzielane zapewnią godne życie wszystkim ludziom na naszej planecie**. Ponadczasowe zachowanie warunków życia planety związane jest z ludzką odpowiedzialnością o ogromnym etycznym i duchowym znaczeniu. Nasza współpraca obejmuje uczestnictwo w dogłębnych badaniach i analizach oraz wspieranie refleksji i rozeznania prowadzących do podejmowania odpowiednich decyzji zdolnych do uzdrowienia już zadanych ran ekologicznej równowadze. Obejmujemy szczególną troską takie decydujące obszary dla zachowania równowagi natury czyniącej możliwym życie, jakimi są Amazonia, dorzecza Konga, Indie i Indonezja, podobnie jak wielkie obszary morskie. Podjęcie się tego jest formą oddawania autentycznego kultu stwórczemu dziełu Boga. Potrzeba odważnych decyzji, które doprowadzą do uniknięcia dalszych szkód i dadzą początek zmianie stylu życia koniecznej dla korzystania z dóbr stworzenia z korzyścią dla wszystkich. Chcemy być czynnie obecnymi w tym procesie.

Laudato si' przypomina, że „zasadnicza postawa autotranscendencji, przełamująca izolację i autoreferencyjność, jest źródłem umożliwiającym wszelką troskę o innych i o środowisko. Jest także tym, co umożliwia zrodzenie się reakcji moralnej niezbędnej do oceny skutku każdego działania i każdej osobistej decyzji wykraczającej poza nas”. Logiczna jest więc konkluzja, że chrześcijanom „brakuje zatem nawrócenia ekologicznego, które wiąże się z rozwijaniem wszystkich konsekwencji ich spotkania z Jezusem w relacjach z otaczającym ich światem. Życie powołaniem, by być obrońcami dzieła Bożego, jest istotną częścią życia uczciwego”

Dlatego jest rzeczą konieczną wyjść z siebie i dbać troskliwie o to wszystko, co jest dobre dla innych. Model ludzkiego życia pojednanego ze stworzeniem nie będzie możliwy, jeśli nie będziemy zdolni do wyjścia z indywidualizmu i beczynności.

Dla nas jezuitów i dla naszych współpracowników w misji, nawrócenie zaczyna się od **zmiany życiowych przyzwyczajeń** proponowanych przez ekonomiczne i kulturowe struktury opierające się na konsumpcji irracjonalnie produkowanych dóbr. Słowo Papieża Franciszka zachęca nas do pójścia w tym kierunku: „Bardzo szlachetne jest podjęcie obowiązku troski o środowisko poprzez małe codzienne działania. Wspaniałe jest i to, że edukacja potrafi je zmotywować i ukształtować pewien styl życia”